

Houria (Libertad) / Houria

Direcció: Mounia Meddour

Cinema de la Mediterrània i del Llevant

Països: Algèria i França (2022)

Guió Mounia Meddour **Música** Maxence Dussere, Yasmine Meddour **Fotografia** Léo Lefèvre **Interpretació** Lyna Khoudri, Rachida Brakni **Música:** Maxence Dussere, Yasmine Meddour **Durada** 98 min **Gènere** Drama **Llengües** Àrab i francès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

La Houria és una ballarina jove i talentosa. Per lluitar pels seus somnis i aconseguir una mica de diners, participa en apostes clandestines. Però una nit, després d'haver guanyat una fortuna, és atacada. Després d'aquest esdeveniment inesperat, el seu món canviarà per sempre. (FilmAffinity)

Crítica

08/11/2022 - Mounia Meddour aprofundeix en la resistència feminista de Papicha, estilitzant-la i oferint un altre fantàstic paper a Lyna Khoudri

Recuperar el somriure, l'alegria de viure i la felicitat quan s'han perdut completament per raons molt violentes no és una tasca fàcil. Sovint, ronden els fantasmes del passat, però fugir-ne no sempre és la solució: val més reinventar-se, tornar a centrar-se, refer-se amb la solidaritat dels dolors compartits i el descobriment d'un altre jo. Aquest és el procés de reconstrucció que retrata Mounia Meddour a *Houria*, projectada a la secció Cinéma du monde del 23è Festival d'Arras [...]. Un segon llargmetratge que fa una radiografia enèrgica del lloc de les dones (en particular, de la joventut) a la societat algeriana iniciada per la directora a *Papicha* (revelació del Festival de Canes 2019), una anàlisi que barreja realisme i simbolisme expressiu, passant pel filtre del cos a través de la dansa, l'arrelament en el col·lectiu, la resiliència dels somnis i la força de la vida per sortir de la foscor.

“Trepitja el terra, no t'estavellis”. La Houria (un nom que significa “llibertat” en àrab) és una jove moderna, que practica amb perseverança la dansa clàssica i busca entrar en un grup professional. La Houria (Lyna Khoudri), que viu sola en osmosi amb la seva mare, la Sabrina (Rachida Brakni), una ballarina que actua en casaments, comparteix les seves esperances amb la seva millor amiga, la Sonia (Amira Hilda Douaouda), que es prepara per emigrar de manera clandestina a Espanya (les dues noies tenen el títol de professores de gimnàstica, però el seu futur professional està estancat). En secret, la radiant Houria també vol estalviar diners per comprar-se un cotxe. Per aconseguir-ho, aposta en baralles de carners en un barri de mala fama i en un ambient elèctric i viril. Però, una nit, tot surt malament i una agressió la porta a l'hospital, amb un turmell fracturat i, per si no n'hi hagués prou, un mutisme posttraumàtic.

“Ja estic morta”. Per a la Houria comença un procés lent de tornada a la superfície, dins un petit grup de dones que han tingut vides molt violentes. Ha de trobar un nou sentit a la seva vida, un nou rol, un nou arrelament, però no és fàcil ja que el seu agressor (un rehabilitat dels anys de la “Guerra Bruta”) torna, protegit per la inèrcia policial i per les pors del passat del país que encara enfosqueixen el present...

Mounia Meddour opta per apostes visuals molt fortes centrades en el cos, la proximitat de la càmera, l'expressivitat dels gestos (el llenguatge dels signes) i de les cares (en la línia de l'obra *La danse, théâtre du corps*, de Marie-Claude Pietragalla, que llegeix la Houria), i la intensa densitat de l'oposició nit/dia, per escenificar una història emotiva i oferir un paper molt bonic a la seva excel·lent actriu principal. Tanmateix, les decisions formals donen resultats disperss i l'acumulació de temàtiques en un espai tan reduït impedeixen a la pel·lícula desplegar-se com probablement hauria volgut i merescut.